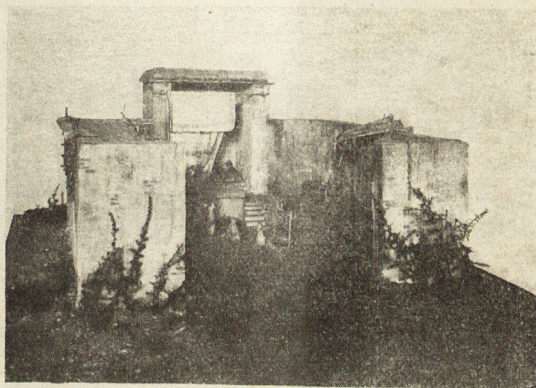

излизащи отъ индогерманскиятъ коренъ, носящо разни имена: холъ, диле, вестибюлъ. И днесъ при правилно развиващи се национални архитектури, при народи съ голъма духовна и жилищна култура, творчеството въ областта на домостроителното искуство изхожда отъ тази присъща на племенния и националенъ битъ форма. Това пространство е една характерностъ на индогерманскитѣ племена и характеренъ отличителенъ белегъ спрѣмо жилищата на другитѣ раси и корени. (обр. 7 и обр. 8).

Цѣлиятъ домашенъ животъ на семейството започва и свършва тука; тука е огнището и около него пулсира живота на семейството.

Съ появата на второто пространство, е възникналъ трудниятъ въпросъ за неговото отопляване. Въпроса се рѣшава съ въвеждането на „соба“-та първообразеца на днешната кахлова печка. Собата е едно отъ кирпичи изградено тѣло въ второто помещение, разположено винаги до сръдната стена, отъ другата страна на която непосредствено, се намира огнището. Тя е безъ всѣкъкъвъ отворъ къмъ помещението

Обр. 7. — Старо семитско жил. сграда, Реставрация по Wiolet le Duc.

Моделъ въ Deutsches Museum — Мюнхенъ.

което има назначение да отопли. Вътрѣшната празнина на собата се съединява посредствомъ единъ отворъ на сръдната стена, къмъ която първата е прилепена, и който отворъ излиза непосредствено въ огнището на хижата. Манипулациитѣ по отоплението ставатъ отъ къмъ огнището, като презъ отвора се поставатъ въ собата било живи въглени отъ огъня на самото огнище, било като се запалва непосредствено огънъ въ вътрѣшността ѝ. Било по единия или по другия начинъ, цѣлата соба се нагрева, и затопля отъ своя страна въздуха на цѣлото помещение. Димътъ отъ горящиятъ въ собата огънъ излиза презъ оставения специално за това отворъ на сръдната стена въ комина на огнището въ хижата отъ гдѣто презъ комина на сжщото се извежда надъ покрива. Това отоплително тѣло дава име и на самото помещение което се нарекло „соба“.

Отъ населващитѣ полуострова Траки, Славянитѣ, като се засе-